

מסכת ביצה

פרק ד

א. **המבייא כדי אין מקום למקום,** לא יביאם בסל ובגפה, אבל מביא הוא על כתפו או לפניו. וכן המוליך את הטבחו, לא יפשליל את הנקפה לאחוריו, אבל מביאה הוא בידו. ומתחילה בערמת הטבחו, אבל לא בעצים שבעמְקָצָה:

ב. אין נוטלים עצים מן הקרקע, אלא מן השטוח לה. מביאין עצים מן השטחה מן המכבש, וכן הקרקע אףלו מן המפזר. איזה קרperf, כל שטוח לעיר, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, כל שטחים לו בפתחת, ואפלו בתחום תחום שבת:

ג. אין מבקעים עצים, לא מן הקורות, ולא מן הקורה שגנשברה ביום טוב. ואין מבקעים לא בקרدم ולא במגרה ולא במלל, אלא בקורפיין. בית שהוא מלא פירות, סתום ונפתח, נוטל מקום הפתוח. רבי מאיר אומר, אף פוחת לכתחלה ונוטל:

ד. אין פותחין את היפר, מפני שהוא עושה כל'ו. ואין עושים פחים
ביום טוב, ואין חותכין את הפתילה לשנים. רבי יהודה אומר,
חותכה באור לשפי גרות:

ה. אין שוכרין את התרס, ואין חותכין את הניר לצלות בו מליח,
ואין גורפין פנור וכיריים, אבל מכבשין, ואין מקיפין שפי חביזות
לשפת עליון את הקדרה, ואין סומכין את הקדרה בבקעת, וכן
בצפת, ואין מנהיגין את הבקמה במקל ביום טוב, ורבי אלעזר
ברבי שמואל מתיר:

ו. רבי אליעזר אומר, נוטל אדם קיסם משקל פניו לחיצין בו שנוי.
ומגבב מן החצר ומדליק, שבל מה شبchar מוכן הוא. וחכמים
אומרים, מגgeb משקל פניו ומדליק:

ז. אין מוציאין את האור לא מן העצים, ולא מן האבנים, ולא מן
העפר, ולא מן המים, ואין מלכונין את קרעפים לצלות בם. ועוד
אמר רבי אליעזר, עומד אדם על הקרקע ערב שבת בשביית,
ואומר, מכאן אני אוכל למן. וחכמים אומרים, עד שישרשם
ויאמר, מכאן ועד כאן:

